

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka, ve věci žalobců **a) M. s.r.o.**, se sídlem x a **b) M. G. P. s.r.o.**, se, oba zastoupeni Mgr. Ivem Kroužkem, advokátem se sídlem Washingtonova 1599, Praha 1, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 8. 2013, č. j. 20802/13/5000-14203-706599, ze dne 1. 8. 2013, č. j. 19087/13/5000-14203-702459, ze dne 9. 8. 2013, č. j. 20569/13/5000-14203-702459, ze dne 29. 7. 2013, č. j. 18959/13/5000-14203-706599, ze dne 17. 9. 2013, č. j. 23158/13/5000-14203-706599, ze dne 27. 11. 2013, č. j. 29624/13/5000-14203-706599, ze dne 27. 12. 2013, č. j. 32340/13/5000-14203-702459, ze dne 21. 3. 2014, č. j. 7587/14/5000-14203-706599, ze dne 21. 3. 2014, č. j. 7472/14/5000-14203-702459, ze dne 17. 6. 2014, č. j. 14416/14/5000-14203-702459, ze dne 17. 6. 2014, č. j. 15713/14/5000-14203-706599, ze dne 1. 10. 2014, č. j. 25975/14/5000-14203-702459, ze dne 20. 10. 2014, č. j. 27901/14/5000-14203-706599, ze dne 29. 1. 2015, č. j. 2903/15/5200-14433-706599 a ze dne 9. 2. 2015, č. j. 3919/15/5200-14433-702459, o stížnostech na postup plátce daně ve věci srážky odvodu z elektřiny ze slunečního záření,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci napadli žalobami rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta jejich odvolání a potvrzena rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „SFÚ“), který ve všech případech zamítl jejich stížnost podanou podle ustanovení § 237 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů na postup plátce daně, společnosti E., a. s. (dále jen „společnost E.“), která jim srazila z fakturovaných částek odvod z elektřiny ze slunečního záření (dále jen „solární odvod“) dle ustanovení § 7a zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o podpoře“) a dle ustanovení § 14 a následujících zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů („dále jen zákon o podporovaných zdrojích energie“).

Projednávaná věc sestává z 15 původně samostatných žalob, které byly postupně spojeny ke společnému řízení vedenému pod sp. zn. 46 Af 60/2013 usneseními č. j. 46 Af 61/2013-24, č. j. 46 Af 5/2014-13, č. j. 46 Af 60/2013-37, č. j. 46 Af 60/2013-38 a č. j. 46 Af 60/2013-39. Pro přehlednost řízení podává soud níže přehled jednotlivých žalob.

1) Žalobce a) podal žaloby původně vedené pod následujícími spisovými značkami:

- a. **46 Af 60/2013** – žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2013, č. j. 20802/13/5000-14203-706599, kterým byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutím SFÚ:
 - i. ze dne 10. 1. 2013, č. j. 5172/13/4022-07000-303318
 - ii. ze dne 31. 1. 2013, č. j. 20534/13/4022-07000-303318,
- b. **46 Af 63/2013** – žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2013, č. j. 18959/13/5000-14203-706599, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí SFÚ ze dne 23. 10. 2012, č. j. 66984/12/013063303318,
- c. **46 Af 64/2013** – žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2013, č. j. 23158/13/5000-14203-706599, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí SFÚ ze dne 7. 12. 2012, č. j. 86048/12/013063303318,
- d. **46 Af 4/2014** – žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2013, č. j. 29624/13/5000-14203-706599, kterým byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutím SFÚ:
 - i. ze dne 21. 5. 2013, č. j. 185269/13/4022-07000-303318
 - ii. ze dne 3. 5. 2013, č. j. 161446/13/4022-07000-303318
 - iii. ze dne 18. 6. 2013, č. j. 240921/13/4022-07000-303318
 - iv. ze dne 4. 7. 2013, č. j. 289029/13/4022-07000-303318
 - v. ze dne 13. 8. 2013, č. j. 373485/13/4022-07000-303318,
- e. **46 Af 8/2014** – žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2014, č. j. 7587/14/5000-14203-706599, kterým byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutím SFÚ:
 - i. ze dne 9. 9. 2013, č. j. 420751/13/4022-07000-303318
 - ii. ze dne 9. 10. 2013, č. j. 451778/13/4022-07000-303318
 - iii. ze dne 12. 11. 2013, č. j. 479023/13/4022-07000-303318
 - iv. ze dne 6. 12. 2013, č. j. 498302/13/4022-07000-303318,

- f. **46 Af 57/2014** – žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2014, č. j. 15713/14/5000-14203-706599, kterým byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutím SFÚ:
 - i. ze dne 13. 1. 2014, č. j. 7086/14/4022-07000-303318
 - ii. ze dne 10. 2. 2014, č. j. 32423/14/4022-07000-303318
 - iii. ze dne 5. 3. 2014, č. j. 50589/14/4022-07000-303318,
 - g. **46 Af 63/2014** – žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2014, č. j. 27901/14/5000-14203-706599, kterým byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutím SFÚ:
 - i. ze dne 2. 4. 2014, č. j. 77339/14/4022-07000-303318
 - ii. ze dne 22. 5. 2014, č. j. 113086/14/4022-07000-303318
 - iii. ze dne 10. 6. 2014, č. j. 126325/14/4022-07000-303318,
 - h. **46 Af 8/2015** – žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2015, č. j. 2903/15/5200-14433-706599, kterým byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutím SFÚ:
 - i. ze dne 14. 7. 2014, č. j. 152193/14/4022-07000-303318
 - ii. ze dne 12. 8. 2014, č. j. 171421/14/4022-07000-303318
 - iii. ze dne 23. 9. 2014, č. j. 200512/14/4022-07000-303318
 - iv. ze dne 8. 10. 2014, č. j. 213737/14/4022-07000-303318.
- 2) Žalobce b) podal žaloby původně vedené pod následujícími spisovými značkami:
- a. **46 Af 61/2013** – žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2013, č. j. 19087/13/5000-14203-702459, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí SFÚ ze dne 23. 10. 2012, č. j. 67277/12/013063303318,
 - b. **46 Af 62/2013** – žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2013, č. j. 20569/13/5000-14203-702459, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí SFÚ ze dne 7. 12. 2012, č. j. 86064/12/013063303318,
 - c. **46 Af 5/2014** – žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2013, č. j. 32340/13/5000-14203-702459, kterým byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutím SFÚ:
 - i. ze dne 10. 1. 2013, č. j. 5149/13/4022-07000-303318
 - ii. ze dne 31. 1. 2013, č. j. 20522/13/4022-07000-303318
 - iii. ze dne 18. 2. 2013, č. j. 37513/13/4022-07000-303318,
 - d. **46 Af 9/2014** – žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2014, č. j. 7472/14/5000-14203-702459, kterým byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutím SFÚ:
 - i. ze dne 21. 5. 2013, č. j. 185510/13/4022-07000-303318
 - ii. ze dne 3. 5. 2013, č. j. 161595/13/4022-07000-303318
 - iii. ze dne 18. 6. 2013, č. j. 240926/13/4022-07000-303318
 - iv. ze dne 4. 7. 2013, č. j. 289032/13/4022-07000-303318
 - v. ze dne 13. 8. 2013, č. j. 373539/13/4022-07000-303318
 - vi. ze dne 9. 9. 2013, č. j. 420749/13/4022-07000-303318
 - vii. ze dne 9. 10. 2013, č. j. 451780/13/4022-07000-303318
 - viii. ze dne 12. 11. 2013, č. j. 479029/13/4022-07000-303318
 - ix. ze dne 6. 12. 2013, č. j. 498299/13/4022-07000-303318,

- e. **46 Af 56/2014** – žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2014, č. j. 14416/14/5000-14203-702459, kterým byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutím SFÚ:
 - i. ze dne 13. 1. 2014, č. j. 7085/14/4022-07000-303318
 - ii. ze dne 10. 2. 2014, č. j. 32425/14/4022-07000-303318,
- f. **46 Af 62/2014** – žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2014, č. j. 25975/14/5000-14203-702459, kterým byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutím SFÚ:
 - i. ze dne 5. 3. 2014, č. j. 50590/14/4022-07000-303318
 - ii. ze dne 2. 4. 2014, č. j. 77332/14/4022-07000-303318
 - iii. ze dne 22. 5. 2014, č. j. 113088/14/4022-07000-303318
 - iv. ze dne 10. 6. 2014, č. j. 126324/14/4022-07000-303318,
- g. **46 Af 9/2015** – žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2015, č. j. 3919/15/5200-14433-702459, kterým byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutím SFÚ:
 - i. ze dne 14. 7. 2014, č. j. 152194/14/4022-07000-303318
 - ii. ze dne 12. 8. 2014, č. j. 171422/14/4022-07000-303318
 - iii. ze dne 23. 9. 2014, č. j. 200513/14/4022-07000-303318
 - iv. ze dne 8. 10. 2014, č. j. 213734/14/4022-07000-303318.

Žalobci ve svých žalobách uvedli, že solární odvod má likvidační dopad na jejich majetkovou podstatu a domáhali se zohlednění této skutečnosti ve smyslu nálezu ÚS Pl. ÚS 17/11, což žalovaný odmítl učinit. Na podporu svých tvrzení předložili žalobci údaje ze svých účetních závěrek a rozsáhle argumentovali o negativním a likvidačním vlivu solárního odvodu na jejich podnikání. V pozdějších žalobách dále uvedli, že ani institut prominutí daně, který pokládal NSS za vhodný prostředek k zohlednění likvidačního dopadu, není ministerstvem financí aplikován. Vzhledem k výše uvedenému navrhli žalobci, aby soud zrušil napadená rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že v řízení podle ustanovení § 237 daňového řádu posuzuje pouze správnost jednání plátce daně, který v projednávaných případech postupoval zcela podle zákona a nebyl tak důvod ke zpochybnění jeho postupu. K tomu poukázal na závěry rozšířeného senátu NSS, který vyslovil, že rdousícího efektu solárního odvodu se nelze domáhat v řízení podle ustanovení § 237 daňového řádu. Žalovaný uzavřel, že v řízení bylo postupováno zcela v souladu se zákonem a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Žalobci jsou vlastníky a provozovateli fotovoltaických elektráren. Vyrobenou elektrickou energii dodávají do distribuční sítě společnosti E. Předmětem sporu se staly platby za elektřinu dodanou do distribuční sítě v období srpen 2012 – srpen 2014. Společnost E. uhradila žalobcům jen část z fakturovaných částek za uvedené období. K jejich žádosti o vysvětlení podle ustanovení § 237 odst. 1 daňového řádu svůj postup odůvodnila tím, že jako plátce daně byla povinna z platby srazit a odvést správci solární odvod dle ustanovení § 7a zákona o podpoře.

Žalobci následně podali proti postupu společnosti E. stížnosti dle ustanovení § 237 odst. 3 daňového řádu. SFÚ stížnosti zamítl. Poukázal na text ustanovení § 7a a násl. zákona o podpoře (u odvodů za období do 31. 12. 2012) a ustanovení § 14 a následujícího zákona o podporovaných zdrojích energie (u odvodů za období od 1. 1. 2013), z něhož plyne, že provozovatel přenosové soustavy je povinen z platby za výkup elektřiny vyrobené ze slunečního záření srazit, vybrat a odvést solární odvod, neboť byly splněny všechny zákonné podmínky. Ve svých rozhodnutích poukázal rovněž na nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (publikovaný pod č. 220/2012 Sb.). Žalobci podaná odvolání byla žalovaným zamítnuta a všechna rozhodnutí SFÚ potvrzena. V odůvodněních žalovaný uvedl, že solární odvod neměl na žalobce likvidační dopad a žalobci měli povinnost coby řádní hospodáři přizpůsobit své cash flow případným změnám podmínek na trhu, jelikož, jak uvedl i Ústavní soud, nemohli spoléhat na to, že zákonodárce výši poskytované podpory v průběhu času nepřehodnotí. Dále žalovaný uvedl, že i kdyby solární odvod na majetkovou podstatu žalobců likvidační dopad měl, nebylo by možné tuto skutečnost řešit v řízení podle ustanovení § 237 daňového řádu.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů [s. ř. s.]). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žaloby přes svou rozsáhlost obsahují v zásadě toliko jeden žalobní bod. Je jím tvrzení žalobců, že solární odvod má likvidační efekt na jejich majetkovou podstatu, což nebylo žalovaným zohledněno. Předtím, než se mohl soud zabývat tímto tvrzením, musel zodpovědět otázku, zda je dopad solárního odvodu na ekonomickou situaci žalobců podstatný pro řízení podle ustanovení § 237 odst. 3 daňového řádu. Pakliže totiž v tomto řízení není možné dopady solárního odvodu zohlednit, nemůže být ani argumentace žalobců (směřující právě k dopadu solárního odvodu na jejich majetkovou podstatu) relevantní a nemůže vést ke zrušení napadených rozhodnutí.

Podle ustanovení § 237 odst. 1 daňového řádu, má-li poplatník pochyby o správnosti sražené nebo vybrané daně, může nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy se o výši sražené nebo vybrané daně dozvěděl, požádat plátce daně o vysvětlení. V žádosti uvede důvody svých pochybností. Podle ustanovení § 237 odst. 3 daňového řádu, nesouhlasí-li poplatník s postupem plátce daně, může podat stížnost na postup plátce daně správci daně, který je tomuto plátcovi daně místně příslušný, a to do 30 dnů ode dne, kdy poplatník obdržel od plátce daně vysvětlení. Nesplní-li plátce daně svoji povinnost podle odstavce 2, je poplatník oprávněn podat takovou stížnost správci daně do 60 dnů ode dne, kdy měl plátce daně podat poplatníkovi vysvětlení.

Problematikou vztahu institutu stížnosti na postup plátce daně se [v řízení iniciovaném žalobou podanou žalobcem a)] zabýval rozšířený senát NSS ve svém rozhodnutí sp. zn. 1 AfS 76/2013, ve kterém uvedl, že „*Stížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátcovi daně při uplatňování srážkové dani. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro „řešení sporu mezi*

plátcem a poplatníkem“, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Bylo by absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka.

I kdyby se tento institut aplikoval na solární odvod pouze přiměřeně a žádost o vysvětlení adresovaná plátci byla jen jakýmsi formálním krokem pro následné uplatnění stížnosti u správce daně, umožňuje § 237 odst. 3 daňového řádu správci daně přezkoumat pouze postup plátce, tj. zda plátce při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře. Ten kromě osvobození malých výrobců nepřipouští žádné výjimky, na základě kterých by byl plátce odvodu své zákonné povinnosti zproštěn, jinými slovy neobsahuje žádný zvláštní mechanismus, jenž umožní individuální přístup k výrobcům, což ostatně konstatoval v bodu 89 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 sám Ústavní soud. Bylo by z ústavního hlediska a s ohledem na požadavky dělby moci přinejmenším problematické, aby neexistenci psané právní úpravy nahradila bez dalšího moc soudní.“ Na základě této argumentace NSS dovodil, že „Konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v soudním řízení, které na ně navazuje“. Tento závěr NSS napadl žalobce a) u Ústavního soudu, který jeho stížnost zamítl nálezem sp. zn. II. ÚS 2216/14, ve kterém uvedl, že argumentace NSS z ústavněprávního hlediska plně ob stojí.

Soud tedy konstatuje, že v projednávané věci existuje ustálená judikatura správních soudů, včetně rozhodnutí rozšířeného senátu NSS, podle které nelze dopady solárního odvodu v řízení podle ustanovení § 237 daňového řádu zohlednit. Podle rozhodnutí NSS sp. zn. 1 Afs 140/2008 „Skutečnost, že judikatura byla sjednocena rozšířeným senátem, přináší zvlášť významné argumenty ve prospěch setrvání na takto vytvořeném právním názoru“. Soud je toho názoru, že žalobci nepředložili žádné argumenty, jež by zpochybnilly správnost shora uvedeného závěru rozšířeného senátu NSS. Za takový argument nelze považovat ani poukaz na sdělení MF ČR, které doporučuje místo prominutí daně (doporučeného NSS) použít pro zohlednění individuálních dopadů solárního odvodu institut posečkání (§ 156 a § 157 daňového řádu). Uvedený institut je nepochybně schopen překlenout dočasné obtíže způsobené solárním odvodem, tento argument však nemůže zpochybnit shora uvedené závěry judikatury o nevhodnosti a nepoužitelnosti institutu stížnosti na postup plátce daně pro zohlednění dopadů solárního odvodu. Námitky žalobců, které směřují proti nezohlednění dopadů solárního odvodu na jejich majetkovou podstatu, tak nejsou důvodné.

Vzhledem k výše uvedenému závěru se soud již nezabýval tím, zda v projednávaných případech měl solární odvod likvidační dopad na majetek žalobců, jelikož i kdyby žalobcům v tomto bodě přisvědčil, na výsledku daňového ani soudního řízení by to nemohlo ničeho změnit.

Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Žalovanému pak náklady nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, její zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. července 2015

Olga Štránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková